

stilles, fremtræder en vis bestemt Mand, nemlig den tidligere Kjøber, som Eier og Finantsministeren som Laangiver uden nogenformhelt rimelig Forventning om Andet end, at Laanet er smidt ud af Statskassen. Jeg vil indrømme, at dersom § 2 aldrig havde været forelagt, saa vilde den høitærede Finantsminister for en Del have været ude over Bankefelighederne. Han vilde muligvis ikke have haft Noget til Frederiksted og muligvis heller ikke Noget til enkelte af Plantageeierne; men med Hensyn til vore Prioritetshavere — og dem er der mange af, og flere af dem have lidt Skade — vilde Finantsministeren have kunnet sagt det Samme, som han har sagt overfor „Peters Rest“. „For at bevare Plantagen i Sukkerdyrkingen og for muligvis derved at redde tidligere Prioriteter“, udlæner jeg herved af Statskassen til de vedkommende Eiere. At Finantsministeren ikke vil kunne gjøre dette, naar det er fremdraget som et af Motiverne til at forfaste § 2, er en Selvsølge, men, hvis det ikke var kommet til Folkethinget, og hvis det ikke var blevet draget med ind som et Motiv til Paragrafens Forfastelse, saa vil jeg sige, at saa kunde Finantsministeren have tænkt paa at komme ud af det. Jeg beklager mine Herrer, at vor Statsrevision har ladet dette Tilfælde med de 30,000 Kr. fra 1875—76 passere uden Indstilling og uden en misbilligende Bemærkning, og jeg vil bede de Herrer, som den 30te November stemte imod os og derved affære os fra at faae flere Oplysninger, at sige os, om dette Forhold laa dem meget nærværende, og om man vilde undgaa at faae et saadant Forhold fremdraget, inden den foreliggende Sag kom til en Afgjørelse. De Herrer, som modsatte sig dette, tælle jo i deres Midte netop de Mænd, som jeg her sigter til, nemlig to Medlemmer af Statsrevisionen; men fordi Statsrevisionen har forbigaaet et saadant Forhold og har fundet sig i, at en Konto paa Finantsloven, 16,000 Kr., som hidtil i en Række af Aar har været holdt langt nede under dette Beløb, pludselig gaar op til 55,000 Kr., er Folkethinget ikke i mindste Maade forpligtet, men Folkethinget kan, naar Revisionsbetænkningen fremkommer, drage Spørgsmaalet frem til en Indstilling: Kan ikke passere. At Statsrevisionen har ladet dette staa, forpligter altsaa ikke Folkethinget, og det giver ikke Ministeren nogenformhelt Besjæelse udover, hvad han allerede har. Jeg maa altsaa sige, at den Motivering, at man vil give Plantageeiere, som aldeles ingen Sikkerhed kunne give for de kontante Penge, som der udredes til dem, Laan for derved at bevare Plantagerne og Sukkerdyrkingen og muligvis redde tidligere „Panteforhold“, er ikke tilstrækkelig til at begrunde en saadan Anvendelse af Statskassens Midler. Foruden disse Betragtninger er det imidlertid ogsaa nødvendigt at fremsætte det Spørgsmaal: Hvorledes staa det da egentlig til derovre? Naar man samler alle disse Ting i eet

Billede, saa staa det efter min Overbevisning saaledes til, at Dens Forhold ikke ere til at redde, medmindre der gjennem en økonomisk Krise kommer saadanne Eiere frem, som pekuniært magte deres Opgave baade som Prioritetshavere og med Hensyn til Driftskapital. Det Kreditoæsen, hvorefter Kommunekassen — og det har der vistnok heller ikke været tænkt paa i 1823 — træder ind som den eneste Giver af Bureauaan, er vistnok aldeles forkastelig, og vi skulle ikke ved kunstige Midler, ved Ministerens § 2, eller ved Telegrammer fra Guverneren opretholde denne Tilstand en eneste Dag. De Eiere, som ikke kunne opfylde deres Forpligtelse til at give Arbejderne Arbejde og Brød efter Kontrakt, maa nødvendigvis gaa fra deres Eiendomme, ikke blot for deres egen Skyld, men ogsaa fordi en Reorganisation af Den er umulig, undtagen naar alle usunde Prioriteter blive kastede i Havet. Hvad nu angaar Forholdet til Frederiksted, saa tillode vi os i vor forrige Betænkning at yttre, at det var sandsynligt, at Borgerne i Frederiksted uden egen Skyld havde lidt Tab, som de ikke vare i Stand til at bære, men at vi antog, at Kolonialkassen som deres rette kommunale og finantsielle Børnning, vilde træde hjælpende til. Vi have ingen Oplysninger, om der i Frederiksted er Borgere, som ikke kunne bære de lidt Tab. Som jeg nævnte før, foreligger der en summarisk Opgjørelse paa 1 Million Kr.; men det er jo ikke altid dem, der trænge haardest, som faae Leilighed til at blive fremdragne, naar man holder sig til det Summariske. Antagelsen om Kolonialkassens Gøne svækkes jo ved, at Præsidentskabet oplyser, at den i indværende Aar vil faae 60,000 D. mindre end tidligere, hvoraf dog Noget kan ventes at komme senere, naar Forholdene ophjælpes derovre. Det er saaledes sandsynligt, at selv om den havde Villien, har den ikke den fornødne Gøne, og derfor antage vi, at der muligvis burde ydes et Laan. Kommer der andre Oplysninger, kunde en ringe Del af det ydede vel være Gave, saaledes som det blev nævnt af den ærede Ordfører ved 1ste Behandling. Folkethinget vil vist ikke have store Betænkneligheder i den Henseende, naar de fornødne Oplysninger foreligge. Jeg formoder ogsaa, at under Reorganisation af Prioritetsforholdene, Eiendomsforholdene paa St. Croix, vil Statskassen vistnok komme til at overtage forskellige Eiendomme, hvorved den vil komme til at trænge til Beløb, som efter de indvundne Erfaringer ikke kunne udredes af Centralbestyrelsen uden med vestindisk Kontrol, og da derhos, som nævnt, ogsaa Frederiksted formentlig vil komme til at trænge til et Beløb, saa sige vi: „For at være saa billige og villige som muligt under Behandling af Sagens Realitet, ville vi yde vor Medvirking til, at Pengehjælpen kan komme derover, for at anvendes i den af os nævnte Retning, altsaa ikke for at bestyrke Forhold, som trænge til en